



IS HET CELIBAAT HET PROBLEEM ?

DE Franse krant *Le Figaro* publiceerde op 29-30 januari van dit jaar een artikel onder de titel: *TOEN RATZINGER ZICH VRAGEN STELDE OVER HET PRIESTERCELIBAAT*. In het artikel wordt melding gemaakt van het feit dat Joseph Ratzinger in de jaren 1970 een petitie ondertekende ten gunste van het openen van een debat over deze kwestie.

« In die tijd was de man die de behoeder van het dogma van de katholieke Kerk zou worden, alvorens tot paus verkozen te worden, slechts een eenvoudige Duitse theoloog. In de jaren 1970 stak Joseph Ratzinger, de toekomstige Paus Benedictus XVI, zijn twijfels niet weg ten aanzien van de verplichting van het celibaat die op de katholieke priesters weegt. Dat is wat gisteren aan het licht werd gebracht door de Duitse krant *Süddeutschen Zeitung*, die uit de archieven van het Duitse episcopaat een petitie heeft opgegraven ondertekend door Joseph Ratzinger.

« Het memorandum, gedateerd op 9 februari 1970, was geadresseerd aan de bisschoppen van Duitsland en wou de aandacht van het episcopaat vestigen op een **“alarmerende situatie in de schoot van de Kerk”**: “Wij focussen op de noodzaak om op een kritische manier de kwestie van het celibaat in

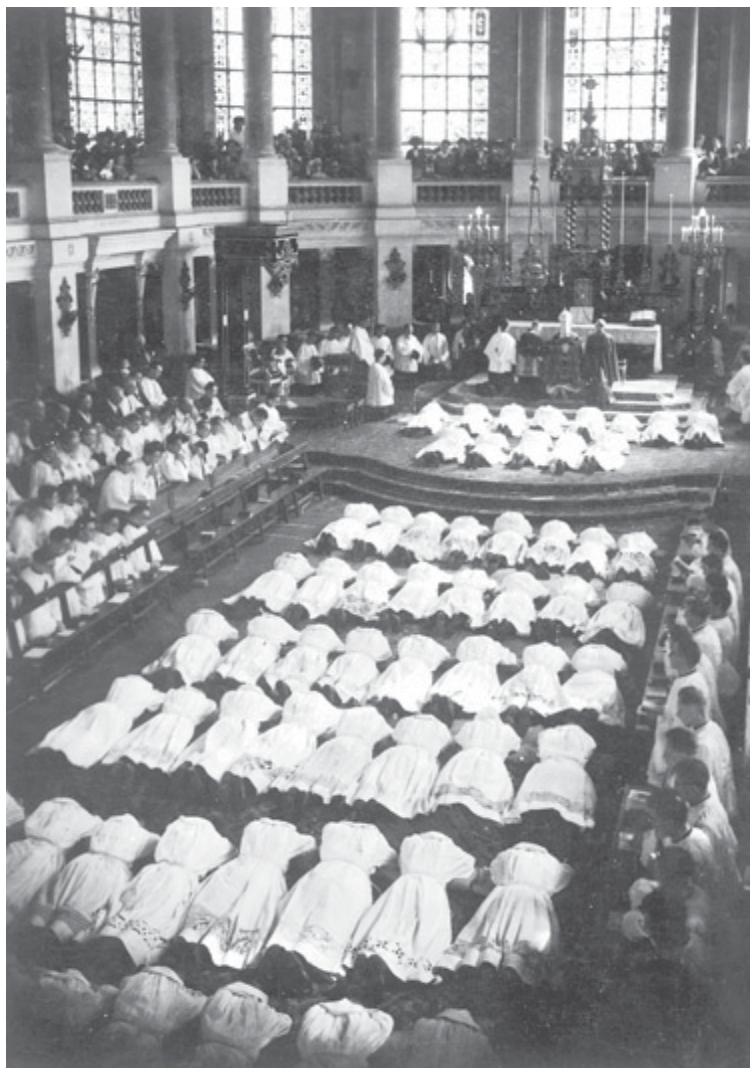
de Latijnse Kerk in Duitsland en in de wereld te onderzoeken”, aldus de groep van negen Duitse theologen onder wie Ratzinger. De onderschrijvers

van de petitie brachten meer bepaald het schreeuwend gebrek aan roepingen naar voren en de moeilijkheid voor de Kerk om aan jonge priesters te geraken. De theologen vroegen de bisschoppen om te onderzoeken of een dergelijke praktijk (het celibaat) werkelijk noodzakelijk is. »

Achtentwintig jaar na het indienen van deze petitie, in 1998, was Joseph Ratzinger kardinaal, hoofd van de Congregatie voor de Geloofsleer en rechterhand van Paus Joannes-Paulus II. Deze laatste publiceerde toen het *motu proprio* AD TUENDAM FIDEM, waarover abbé de Nantes zei: « Men kan deze plotse beslissing van de Paus alleen maar toejuichen. »

Waarover ging het? Over het uitdrukkelijk opleggen van de plicht om « de waarheden die op definitieve wijze

voorgesteld zijn door het Leergezag van de Kerk » te erkennen. Zo bijvoorbeeld, aldus een verduidelijkende leerstellige nota ondertekend door kardinaal Ratzinger en Mgr. Bertone, de leer « dat de priestervijding exclusief is voorbehouden aan mannen: zelfs zonder dogmatische definitie wordt deze leer als de-



Op 31 mei 1947 werd Georges de Nantes samen met zestig confraters tot subdiaken gewijd in de kapel van het seminarie van Issy-les-Moulineaux (in de buurt van Parijs).

« Mijn God, wat was de Kerk toen levend, vurig en schoon ! »

finitief beschouwd, in de mate waarin hij, gevestigd op het geschreven Woord van God, onafgebroken overgeleverd is door de Traditie van de Kerk en onderwezen door het gewoon en universeel Leergezag. » De mogelijkheid blijft open dat « het inzicht van de Kerk in de toekomst kan groeien en kan leiden tot het definiëren van deze leer als van goddelijke openbaring. »

Kort daarop verneemt onze Vader volgend verhaal van één van de deelnemers aan het Theologisch Congres van Nijmegen, eind augustus van datzelfde jaar 1998 gehouden: « Ik kwam terecht naast een hoogleraar uit Noord-Italië, bij wie kardinaal Ratzinger zijn vakantie had doorgebracht. De hoogleraar had hem gevraagd wat men in de leerstellende nota onder “**definitief**” moest verstaan. De kardinaal antwoordde dat dit niet wou zeggen **dat op een dag een andere Paus niet iets anders zou kunnen beslissen.** »

« Dat wil dus zeggen dat diegene die de verduidelijkende nota geschreven heeft een verrader is! », reageerde abbé de Nantes verontwaardigd.

Als theoloog had Joseph Ratzinger grote vraagtekens bij de zin van het celibaat. Als kardinaal en hoofd van de Congregatie voor de Geloofsleer had hij grote vraagtekens bij de leer dat de priesterwijding enkel aan mannen kan toegediend worden. En als Paus?

In 1966, na de afsluiting van het Concilie, schreef abbé de Nantes over het priestercelibaat het volgende:

« Men moet absoluut diegenen die geloven dat het huwelijk van de priesters een oplossing biedt voor het tragisch gebrek aan roepingen uit hun droom helpen. Zij stellen zich voor dat bepaalde jonge mensen, die niet de moed hebben de aantrekkingskracht van het huwelijk op te offeren voor hun religieuze roeping, op die manier op het laatstgenoemde kunnen antwoorden zonder aan het eerstgenoemde te verzaken. Seminaristen zullen het zelf gaan geloven wanneer hun leraren hen ervan overtuigen deze bredere weg te kiezen. Maar de jonge vrouw die ze in die omstan-

digheden zullen uitkiezen zal, vanaf het moment dat zij in hun leven binnentreedt, alle plaats opeisen en geheel en al echtgenote willen zijn. Ik durf er op verwedden dat zij er snel zal in slagen haar verloofde te overtuigen helemaal van háár te zijn, affectief en effectief, helemaal van zijn toekomstig gezin, en geen vurige liefde te hebben dan voor haar, geen grenzeloze toewijding later dan voor hun kinderen. En wie zou haar dat kwalijk nemen? Ze zal alleen haar liefde beter verdedigd hebben dan Jezus Christus zal durven, bij monde van de bisschop, de zijne te verdedigen. Zij zal tenslotte triomferen in deze strijd om de verovering van een hart, een strijd waarin de liefde voor God van bij het begin een compromis, een opdeling aanvaardde.

« Het opheffen van de wet van het celibaat zou in onze moderne maatschappij leiden tot de prompte verdwijning van de seculiere clerus en zonder twijfel de forse inkrimping van de reguliere clerus. Het gaat hier om de toekomst van de Kerk. Men heeft niet het recht die op het spel te zetten met een teerlingworp! » (Lettre à mes amis nr. 232, 25 augustus 1966).

Onze Vader besloot deze brief met de woorden: « **Men zal niets groots verwezenlijken in de Kerk van deze tijd als men er niet voor ijvert de kuisheid, de heiligheid van het priesterschap te herstellen in al zijn waardigheid en eer.** »

Abbé de Nantes toonde op overtuigende wijze aan dat het Tweede Vaticaans Concilie de oorzaak was van de verschrikkelijke decadentie van de clerus. Tien jaar na de opening van het Concilie, in 1972, kon iedereen die onstuitbare neergang vaststellen. Vandaag zijn we getuige van de tragische verdwijning van de geestelijke stand.

Maar tegelijk met zijn kritiek op « het funeste Concilie » legde de stichter van de KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE TWINTIGSTE EEUW de grondslagen voor de restauratie van de Kerk met een reeks conferenties onder de titel: **Vaticanum III voorbereiden**. Daarom publiceren we ook in dit nummer de vertaling van één van die studies.

broeder Bruno van Jezus

WAT WIL DE KCR ?

De Rooms-katholieke Kerk is ziek, doodziek. Haar ziekte draagt een naam: het Tweede Vaticaans Concilie, een « pastoraal » concilie dat bewust een breuk wilde met de Traditie en dat met zijn nieuwlichterijen een gif in de aderen van de Kerk heeft gespoten waaraan zij langzaam sterft. Iedereen kan de trieste feiten vaststellen, maar de hiërarchie gaat halsstarrig door op de ingeslagen weg die naar het verderf voert.

Eén man heeft zich vanaf het begin in woord en geschrift tegen deze dwaasheid verzet: abbé Georges de Nantes (1924-2010), theoloog, oprichter van de Liga van de katholieke Contrareformatie en stichter van de communautiteiten van de Kleine broeders en de Kleine zusters van het H. Hart. Tot driemaal toe deed hij een canoniek beroep op de Paus opdat de Opperherder zelf een onfeilbaar oordeel zou uitspreken over de decreten van Vaticanum II. Driemaal weigerde de Paus. Abbé de Nantes werd weggehoond, belastend en “gediskwalificeerd” verklaard.

Met evenveel kracht heeft hij de traditionalisten gewaarschuwd de Kerk niet uit onvrede de rug toe te keren en hun heil te gaan zoeken in afgescheurde groeperingen: « *Geen schisma, geen ketterij!* »

Het is niet de KCR die de Kerk zal redden, het is de Kerk die zichzelf zal redden wanneer een Derde Vaticaans Concilie en een Paus die gehoorzaamt aan alle vragen van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima een heerlijke katholieke Renaissance zullen inluiden!

WIE HEEFT CHRISTUS GEDOOD ? WAAROM ? WAAR ? WANNEER ? HOE ?

Op de plaats waar het Kruis van Christus stond, binnen in de H. Grafkerk van Jeruzalem, bevindt zich de Grieks-orthodoxe kapel van Kalvarië. Onder het altaar kan men een met zilver ingelegde holte vereren waar het Kruis stond, terwijl links en rechts van het altaar de rots van Golgotha zichtbaar is.

In de tijd van Jezus bevond Golgotha zich buiten de stadsmuren, maar in de jaren 41-43 werd wat nu het grootste deel van de christelijke wijk vormt binnen de wallen opgenomen.



HET antwoord op deze vragen staat in het tweede hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen, wanneer de H. Petrus op de dag van Pinksteren het Evangelie verkondigt aan de Joden van Jeruzalem :

« Mannen van Israël, hoort deze woorden : Jezus van Nazareth, een man voor wie God bij u heeft getuigd door krachten en wonderen en tekenen, welke God zoals gij weet door Hem in uw midden verrichtte ; Hem hebt gij overgeleverd naar het vaste raadsbesluit en de voorkennis Gods, en door de hand van heidenen aan het kruis geslagen en gedood. Maar God heeft Hem opgewekt en verbroken de strikken van de dood » (Hand. 2, 22-24).

« Heel het huis van Israël zij er dus van doordrongen dat God dezelfde Jezus die gij hebt gekruisigd, tot Heer en Christus heeft gesteld » (2, 36).

Een duidelijker antwoord op de gestelde vragen kan men zich niet indenken. Het wordt gegeven door een Jood die door niemand zal verdacht worden van antisemitisme. De Joden, bijeengekomen om naar de woorden van de H. Petrus te luisteren, begrijpen hem heel goed en betwisten zijn uitspraak allerminst :

« Toen ze dit hoorden, werden ze diep getroffen. En ze zeiden tot Petrus en de andere apostelen : “Mannen, broeders, wat moeten we doen ?” Petrus zei hun : “Bekeert u allen en laat u dopen in de naam van Jezus Christus tot vergiffenis van uw zonden. Dan zult gij de gave ontvangen van de Heilige Geest. Want voor u is de belofte ; ook voor uw kinderen en voor allen die van verre zijn : voor allen die de Heer onze God zal roepen.” Met nog veel andere woorden legde hij getuigenis af. Ook vermaande hij hen, en sprak : “Redt u toch uit dit bedorven geslacht !” En zij die zijn woord aanvaardden, ontvingen het doopsel. Die dag traden er ongeveer drieduizend mensen toe » (Hand. 2, 37-41).

Abbé de Nantes protesteerde ooit met klem tegen kardinaal Lustiger, de aartsbisschop van Parijs, die in zijn boek *« De keuze van God »* schreef : *« Men houdt maar niet op te beweren dat het de Joden en niet de heidenen zijn die de Messias gekruisigd hebben. »*

« Men » duidt heel de traditie van de Kerk aan, die voortvloeit uit de hierboven aangehaalde uitspraak van de H. Petrus ! Zo schreef Sint-Augustinus in zijn commentaar op psalm 63 :

« “Zij scherpen hun tong als een zwaard”. Dat de Joden niet zeggen : Wij hebben Christus niet gedood. Zij leverden hem inderdaad uit aan de rechter Pilatus, met de bedoeling onschuldig aan zijn dood te lijken. Want toen Pilatus hen zei : “Doe hem zelf sterven”, antwoordden zij : “Wij hebben het recht niet om iemand te doden.” Zij wilden de ongerechtigheid van hun vergrijp op de persoon van de rechter afwentelen ; maar bedrogen zij op die manier God, de ware rechter ?

« Door Jezus te veroordelen nam Pilatus deel aan hun misdaad ; maar in vergelijking met hen was hij veel minder schuldig. Want hij deed alles wat hij kon om Hem uit hun handen te bevrijden ; en daarom toonde hij Hem aan de Joden na de geseling. Hij liet de Heer geselen, niet om Hem te vervolgen maar om aan hun razernij te voldoen, in de hoop dat de aanblik van de gezeselde Christus hen tot zachtheid zou bewegen en hen ervan zou doen afzien zijn dood te vragen. Hij deed nog meer : jullie weten dat hij, omdat zij maar doorgingen met zijn dood te eisen, zijn handen waste en hen zei dat hij niet verantwoordelijk was voor de dood van Jezus en dat hij er onschuldig aan was. Niettemin veroordeelde hij Hem. Maar als hij schuldig is zelfs als hij dit gedaan heeft ondanks zichzelf, kunnen zij die hem ertoe gedwongen hebben dan onschuldig zijn ? Zeker niet. Door de terdoodveroordeling uit te spreken en het bevel tot de kruisiging te geven heeft Pilatus

Hem als het ware zelf gedood. Maar jullie, Joden, jullie zijn het die Hem werkelijk gedood hebben. En hoe? Door het zwaard van de tong. Want jullie hebben je tong scherp gemaakt als een zwaard. En wanneer hebben jullie Hem getroffen? Toen jullie geroepen hebben: "Kruisig Hem! Kruisig Hem!" »

Om ons niet van de wijs te laten brengen door de ontkenningen van Aäron Lustiger herhaalde abbé de Nantes de christelijke waarheid zoals ze geopenbaard is door de geschriften van het Nieuwe Testament (CRC nr. 245, juli-augustus 1988):

« De historische waarheid stoelt op de wetenschappelijk onderzochte feiten, is unaniem bevestigd door de handelende personen en de tijdgenoten van het drama, is op schrift gesteld door de gewijde schrijvers en is tenslotte dogmatisch gedefinieerd door de Kerk als van goddelijk geloof. Zij kan in vier uitspraken samengevat worden:

« Jezus heeft geleden en is gestorven VOOR alle mensen,

Hij werd aangehouden, geoordeeld en veroordeeld DOOR de Joden,

Hij werd gekruisigd DOOR DE HAND VAN de Romeinen,

Hij is gestorven ONDER Pontius Pilatus. »

De historische waarheid openbaart bijgevolg een mysterie: het mysterie van het volk van God dat uitverkoren werd om de wegen van de Messias te bereiden en Hem aan de naties te schenken, maar dat in plaats van boete te doen om die opdracht waardig te zijn en door Hem gered te worden, de Messias heeft verworpen. Hoewel God voor deze Messias heeft « getuigd », zoals de H. Petrus onderstreept, door « krachten en wonderen en tekenen », heeft zijn volk Hem gekruisigd.

Dit mysterie van ongerechtigheid gaat tot op onze dagen verder, niet alleen in de Joden die zich verhardden, maar ook in de "heidenen" die de prediking (*kerygma*) van Petrus gehoord hebben en niettemin weigeren om zich te bekeren. Deze twee zijden van het mysterie zijn onafscheidelijk van mekaar. Want als er geen misdaad vanwege de Joden is sedert het jaar 30 van onze tijdrekening tot op vandaag, dan is er ook geen misdaad van de kant van de heidenen wanneer ze zich uitspreken tegen Christus. En dan verliest de wereldgeschiedenis elke "goddelijke orthodromie" of rechtlijnig verloop, dat erin bestaat dat Jezus werd « overgeleverd naar het vaste raadsbesluit en de voorkennis Gods » (Hand. 2, 23). Jezus werd « overgeleverd » door Judas aan de Joden, « overgeleverd » door de Joden aan de Romeinen, « overgeleverd » door Pilatus aan de bende die Hem gekruisigd heeft, *overgeleverd, overgeleverd!* Hij werd dus niet per toeval overgeleverd, en evenmin alleen maar door het gebrek aan rechtvaardigheid vanwege Pilatus, maar door de *voorkennis van God*. God wou het, Jezus wist het en stemde er in toe, om ons allemaal te redden. In die zin is het waar dat wij allemaal schuldig zijn en allemaal geroepen om ons te bekeren op aanspreken van de moederlijke stem van de Kerk.

Heel het Oude Testament getuigt van de gedurige ontrouw van het joodse volk dat opstandig is tegen zijn God. In tegenstelling daarmee bezingen de psalmen de trouw van God, zijn goedheid en zijn barmhartigheid, waarmee Hij onvermoeibaar de ondankbaarheid, de hardheid, de zonden en de rebellie van zijn volk beantwoordt.

Jezus herinnert hieraan wanneer Hij in het Evangelie zegt: « **Het zijn uw vaders die de profeten gedood hebben.** » De Joden drijven die verstokte houding ten top wanneer zij zich opstandig tonen tegenover hun Koning-Messias. Zelfs de "Galilese idylle" is na een tijd van genade op een mislukking uitgelopen.

HET VOLK VAN GALILEA

In Galilea waren er grote mensenmassa's die Jezus tegemoet trokken en Hem volgden tot zelfs in de woestijn. Tot dit volk van vissers en landbouwers richtte de Heer zijn *Zaligsprekingen*, het charter van het Koninkrijk. Hoe hebben zij deze Bergrede aanhoord? Onder hen waren er armen die honger hadden, bedroefden die weenden, getrouwen die vervolgd werden om hun vroomheid. Aan hen beloofde Jezus het Koninkrijk.

Maar tegelijkertijd verheft Jezus zich tegen de zelfgenoegzamen, die in de menigte van zijn toehoorders opvallen door hun kledij, hun goedgevulde beurs en de belangrijkheid die zij willen uitstralen: « *Wee u!* » Terwijl Sint-Lucas, na « *alles nauwkeurig te hebben onderzocht* » (Lc 1, 3), de zaligsprekingen herleidt tot vier in aantal, ontwikkelt en verfijnt de H. Mattheüs, als rechtstreekse ooggetuige, het portret van de vrienden van Christus. Om iemand naar zijn Hart te zijn moet men een godsdienst hebben die heel het leven beheerst, op een intieme manier. Jezus toont een bijzondere welwillendheid voor wie *nederig* is en een eenvoud van ziel bezit ten gevolge van zijn materiële armoede (ook sommige rijken kunnen deze eenvoud verkrijgen); voor wie *zacht* is en hongert naar gerechtigheid, deugd en eerlijkheid; voor wie *barmhartig* is, *zuiver van hart*, *vrede-lievend*; voor wie *vervolgd wordt* omwille precies van zijn afhankelijkheid aan de Messias.

De zaligspreking van de zuiverheid beantwoordde aan het verlangen van enkelen, maar zij weersprak ook de corrupte zeden van velen. Het vervolg van de Bergrede verduidelijkt deze "evangelische aanpassing" van de Wet van Mozes en nodigt uit tot een "positieve zuiverheid" die niet enkel het doden afwijst maar ook het beledigen van de naaste. Het gaat om de bewegingen van het hart waarvan Jezus goedheid, zuiverheid, eerlijkheid en loyaliteit vraagt, zowel ten aanzien van God als ten aanzien van de naaste – allemaal deugden die zijn toehoorders niet konden opbrengen!

De *Parabel van de Zaaier* schildert het sombere beeld van het effect van de woorden van Jezus op hun zielen. Er zijn er die droog zijn als de grond op de wegen waarover men loopt, waar niets kan groeien. Er zijn zielen die hard zijn als steen. Andere zijn als

(vervolg op p. 6)

De door de franciscanen gedeeltelijk heropgebouwde synagoog van Kafarnaüm dateert uit de 4^{de} eeuw. De prachtige goudgele kalksteen stak schril af tegen het zwart basalt waaruit de rest van het stadje opgetrokken was. Deze schitterende synagoog verving het veel eenvoudiger gebouw waarin Jezus zijn redevoering over het brood des levens hield – het keerpunt in de prediking in Galilea, want na deze rede keerden de inwoners van het noorden van Palestina Hem massaal de rug toe.



In de tijd van Jezus was Kafarnaüm een vissersdorp aan het Meer van Galilea en een handelsplaats aan de karavaanroute naar Syrië. De vlakbij gelegen Jordaan vormde de grens tussen het grondgebied van Herodes Antipas en de tetrarchie van Philippus; daarom stond er een tolhuis in Kafarnaüm en was er ook een klein garnizoen gelegerd onder een honderdman.

Jezus ging hier wonen bij het begin van zijn openbaar leven: « *Nadat Hij Nazareth had verlaten kwam Hij te Kafarnaüm wonen bij het meer, in het gebied van Zabulon en Neftali* » (Mt 4, 13). Hier riep Hij vijf apostelen: vier vissers – Simon Petrus en zijn broer Andreas, en Jacobus en Joannes, de zonen van Zebedeüs – en één belastingontvanger, de tollenaar Levi, ook Mattheüs genoemd.

De Heer nam zijn intrek in het huis van Simon Petrus. Hij predikte in de plaatselijke synagoog en verrichtte in het stadje verschillende wonderen: de genezing van de lamme, van de knecht van de honderdman, van vele bezetenen, van de schoonmoeder van Petrus.

Ondanks al die mirakelen geloofden de inwoners niet in Hem, waarop Jezus de stad vervloekte: « *En gij, Kafarnaüm, zult ge tot de hemel worden verheven? Tot in de hel zult ge zinken!* » (Mt 11, 23-24).

Archeologisch onderzoek en rabbijnse teksten maken duidelijk dat er al in de tweede eeuw een sterke christe-

lijke aanwezigheid in de stad was en dat er spanningen waren met de plaatselijke Joden. Toen de christenen van het woonhuis van Petrus in de vierde eeuw een huiskerk maakten, met een toestroom van bedevaarders tot gevolg, reageerden de Joden met de herbouw van de synagoog. Het nieuwe bouwwerk was uitgevoerd in Grieks-Romeinse stijl en opgetrokken uit goudgele kalksteen, die van mijlen verderop moest gehaald worden. De gebedshal was verdeeld in drie beuken door twee rijen prachtige zuilen met schitterende Corinthische kapitelen. Naast het gebouw lag een trapeziumvormig open atrium, aan drie zijden omgeven door een overdekte portiek.

Maar ondanks al deze pracht en praal won het christendom ook in Kafarnaüm voortdurend terrein. In de Byzantijnse tijd werd de huiskerk van de H. Petrus omgevormd tot een achthoekig kerkgebouw; de vereerde kamer kreeg een mooie mozaïekvloer.

In 614 vielen de Sassanidische Perzen Palestina binnen. De Joden onthaalden de antichristelijke vijanden van de Byzantijnen geestdriftig en openden overal de stadspoorten voor hen. In Kafarnaüm maakten zij de achthoekige kerk met de grond gelijk... Maar de vervloeking van Jezus kwam uit: in 746 verwoestte een zware aardbeving de hele streek. Kafarnaüm herstelde zich nooit van deze ramp en werd voorgoed verlaten.



Eén van de in vulkanisch basalt opgetrokken huizen van Kafarnaüm behoorde toe aan Petrus. In de 4^{de} eeuw werd deze woning het middelpunt van een ommuurd complex, afgescheiden van de rest van het stadje (*insula sacra*), en maakte men er een huiskerk van. De Spaanse pelgrim Egeria zag deze huiskerk in 381: « Het huis van de prins der apostelen in Kafarnaüm werd veranderd in een kerk; maar de muren van het huis staan nog altijd op dezelfde plaats. »

doornstruiken waartussen de graankorrel wel ontkiemt en opschiet, maar het resultaat is een halm die zo mager is dat de passies hem snel verstikken.

Gelukkig is er onder de massa ook goede grond waar het Woord ontkiemt, al zijn kracht ontwikkelt en vrucht draagt. Gelukkig ! En toch wordt zelfs deze goede grond belaagd door de slechte geest, verspreid in de zielen door de vijand van het menseras, zoals het onkruid op het veld van de familie-vader. Dit alles betekent dat er binnen dit volk van Galilea, dat schijnbaar zo geestdriftig is, zielen zijn die goed ingesteld zijn en andere die dat helemaal niet zijn ; deze laatste zullen het resultaat van de prediking van Jezus compromitteren. De openbaring van de harten gebeurt tijdens de *Broodvermenigvuldiging*. Sint-Jan vat de situatie samen in één vers : « *Daar nu Jezus voorzag dat ze Hem zouden meevoeren om Hem tot koning uit te roepen, trok Hij zich heel alleen weer in het gebergte terug* » (Jo 6, 15).

Onze Vader, abbé de Nantes, vergelijkt het dolle enthousiasme van de Galileeërs met de atmosfeer op onze verkiezingsavonden. En zo is het inderdaad ! Daarom wijst de Heer hen brutaal af en scheidt Hij zich af van hen en zelfs van de apostelen. De dag daarop keert Hij terug naar Kafarnaüm, na het meer te zijn overgestoken door over de golven te wandelen, en legt hen uit dat Hij niet gekomen is om de lichamen te voeden maar de zielen. Hij is gekomen om hen te bekeren, niet om hun menselijke verlangens te voldoen. Jullie vaders hebben het manna gegeten, legt Hij uit, en ze zijn gestorven. Maar Ik wil jullie een spijs van eeuwig leven geven. Ik wil van jullie heiligen maken voor het Koninkrijk Gods dat Ik wil instellen.

Dat is het moment waarop iedereen Hem in de steek laat. En dat is het drama. De grote rede over het *Brood des levens* heeft de vurigheid van de Galileeërs helemaal bekoeld. Als Hij geen nieuwe Mozes is, als Hij niet het ene mirakel na het andere doet om ons eten te geven, dan loont het de moeite niet om voor Hem te stemmen ! Zelfs de apostelen zouden hem verlaten hebben als de H. Petrus hen niet had tegengehouden : « *Heer, naar wie zouden wij gaan ? Gij hebt woorden van eeuwig leven. Wij geloven en weten : Gij zijt de heilige Gods* » (Jo 6, 68-69).

Uiteindelijk verradt dit plattelandsvolk Jezus uit middelmatigheid. Het in de steek laten van Jezus door de Galileeërs in Kafarnaüm is een eerste keerpunt in het Evangelie. Ten gronde is het een even schuldig verraad als dat van de Joden van Jeruzalem. Zelfs de inwoners van Nazareth hebben zodanig tegen Hem gerebelleerd dat ze, door haat bevangen, Hem wilden doden : zij bestegen de heuvel waarop hun stad gelegen was om Jezus in de afgrond te storten. Alle majesteit van de Heer was nodig om deze razende mensen het hoofd te bieden. Niemand durfde het aan Hem als eerste aan te raken en zo kon Jezus ontkomen. Zelfs in Nazareth was het volk van Galilea, waren die eenvoudige mensen bereid om hun Verlosser te doden !

Jezus verlaat Galilea dan ook om er niet meer terug te keren. Hij vervloekt de steden langs het meer van Tiberias, waar de gemengde bevolking ook

rijkere en hoogmoediger mensen telde. Zij werden begunstigd met overduidelijke mirakels maar deden geen boete, nog minder dan de landbouwers :

« *Wee u, Korazin, wee u, Betsaida ! Want zo in Tyrus en Sidon de wonderen waren gebeurd die in u zijn geschied, dan zouden zij al lang in zak en as boete hebben gedaan. Maar Ik zeg u : voor Tyrus en Sidon zal het dragelijker zijn op de oordeelsdag dan voor u. En gij, Kafarnaüm, zult ge tot de hemel worden verheven ? Tot in de hel zult ge zinken ! Want zo in Sodoma de wonderen waren gebeurd die in u zijn geschied, het zou zijn blijven bestaan tot op de huidige dag. Maar Ik zeg u : voor het land van Sodoma zal het dragelijker zijn op de oordeelsdag dan voor u* » (Mt 11, 23-24).

Wie heeft Jezus gedood ? Op een bepaalde manier hebben de Galileeërs Hem al gedood. Zij hebben tegenover Hem al een houding van vijanden aangenomen. Daarom zal men hen ook niet naar Jeruzalem zien optrekken om Jezus te verdedigen.

HET VOLK VAN JERUZALEM

De overgang van Galilea naar Judea, van Nazareth naar Jeruzalem, is de overgang van een landelijke naar een stedelijke bevolking.

Op Palmzondag geeft het volk uiting aan zijn geestdrift voor de man die vanzelfsprekend de Messias is, die door zijn mirakels, zijn gestalte, zijn intelligentie en zijn majesteit vër boven iedereen uitsteekt. De wachters die zijn uitgestuurd om Jezus tegen te houden slagen er niet in de hand op Hem te leggen. Eerst en vooral zou het volk hen gedood hebben ; verder zijn ze zelf aangegrepen door zijn grootsheid.

Waarom heeft die opwelling zich niet doorgezet ? Omdat iedereen zijn ondeugd had : de liefde voor het geld, de meningsverschillen en rivaliteiten, de wrok en de jaloezie. De onzuiverheid ook : « *Ons Heer maakte zich in Jeruzalem evenveel vijanden als er in de stad koppels waren die in concubinaat leefden* », zei abbé de Nantes ooit, vanuit zijn ervaring van dorpspastoor. « *In het begin was ik verwonderd dat zoveel parochianen de deur voor mijn neus dichtsloten. Zij lachten mij uit en wilden absoluut niet naar me luisteren... Tenslotte begreep ik het : ze konden simpelweg niet naar me luisteren omdat ze in een gewrongen situatie verkeerden.*

« *Denk aan hen die zoveel gestolen hebben dat ze rijk zijn geworden van het bezit van andere, die zoveel kwaad hebben gesproken en gelasterd dat ze hun sociale status of hun eer hebben gebouwd op leugens en haat ; denk aan diegenen die zo vaak kinderen in de schoot van hun moeder gedood hebben dat ze zich niet meer kunnen openstellen voor de naastenliefde. Stel u hen voor die leven in de overvloed en de voortdurende opeising van hun rechten – want dat is van alle tijden – zodat ze monsters van egoïsme geworden zijn, harten die gesloten blijven voor de Blijde Boodschap.*

« *Dan zijn er nog de mensen die leven in de obsessie van het menselijk opzicht ("wat zal men van ons zeggen ?"), zoals de ouders van de blindgeborene die bereid zijn tot elke vorm van verloochening*

liever dan op een slecht blaadje te staan bij de gezagsdragers van de Synagoog. Nochtans staan ze bij Jezus in het krijt voor een schitterend mirakel ten gunste van hun zoon.

« Zo beginnen we te begrijpen waarom dit volk zich schuldig gemaakt heeft aan godsmoord. Na eerst verrukt en onder de indruk geweest te zijn heeft het schrik gekregen van de machthebbers. Het heeft begrepen dat het in zijn belang was de bladzijde om te draaien en Jezus te vergeten. Van laten vallen naar tegen Hem ageren was maar een stap, en die was vlug gezet. Hij moest maar sterven, en dan gedaan met over Hem te spreken !

« De Heer weet wat Hem te wachten staat. Hij neemt het op tegen al die booswichten die Hem belagen, en Hij weet dat de strijd op voorhand verloren is. Niettemin staat Hij pal omdat zijn barmhartige liefde tot het uiterste wil gaan. Door zichzelf tot slachtoffer te maken van zoveel slechtheid zal Hij bij manier van spreken dit volk dwingen zichzelf als schuldig te erkennen, en zo zal Hij het misschien bekeren ?

« Een eerste besluit dringt zich op : de mensen van Jeruzalem zijn zeker schuldig. Maar hoeveel te meer wij dan, die schuldig zijn aan apostasie na twintig eeuwen christelijke beschaving, de vrucht van een genade die nog niet gegeven was aan de Joden van Galilea of Judea ! »

DE FARIZEEËN, VIJANDEN VAN DE HEER

Het woord « Farizeeër » is in het wereldwijde taalgebruik synoniem geworden van de ergste hypocrisie. De Farizeeën zijn als sociale klasse zozeer door de Heer ontmaskerd en uiteindelijk vervloekt dat in de eeuwen nadien niemand nog blijk kon geven van een schijnheiligheid die te vergelijken is met die van de Farizeeën.

De Farizeeën waren gegoede burgers, "leken" die religieuze verantwoordelijkheid hadden opgenomen. Zij "kenden" de juiste interpretatie van de Wet, zij "kenden" de manier waarop het volk moest bestuurd worden. Zij wisten hoe zij het goede voorbeeld moesten geven en hoe ze het volk konden overheersen vanuit hun hoogverheven positie van deugdzaam « rechtvaardigen ». Ze hielden zich zo ver mogelijk van de zondaars die de Wet niet pratikeerden omdat ze niet genoeg letten op alle minutieuze voorschriften die « de traditie van de Ouden » had toegevoegd.

Vanaf het begin is het tussen hen en Jezus oorlog. Ze zijn in de buurt om Hem te bespioneren, op bepaalde gebaren te betrappen en... oppositie te voeren. Wanneer Jezus aan de lamme van Kafarnaüm zijn zonden vergeeft denken ze bij zichzelf : « Hoe kan hij zo spreken ? Hij lastert God ! » (Mc 2, 7). Jezus weet maar al te goed dat Hij een goddelijke macht uitoefent, want alleen God kan zonden vergeven. Om te bewijzen dat Hij over die macht beschikt, geneest Hij de lamme : « Allen waren verbaasd en loofden God, en zeiden : Nooit hebben we zoiets gezien ! » (Mc 2, 12).

De Farizeeën blijven echter sceptisch. Ze wachten niet op een vollediger openbaring van het mysterie maar gaan in het defensief. Alle hoofd-

stukken van hun godsdienst worden het voorwerp van betwisting. Er is geen sprake van misverstanden : het gaat om een strijd van de ene geest tegen de andere. Door aan de tafel van tollenaars en zondaars te eten gaat Jezus in tegen een wettelijke zuiverheidsregel : iemand die zuiver wil blijven in de ogen van God mag geen contact hebben met zondaars. Maar Jezus is gekomen voor de zieken en niet voor wie het goed heeft. Het is noodzakelijk dat Hij hen die nood hebben aan genezing en zuivering benadert : **« Ik ben niet gekomen om de rechtvaardigen tot berouw op te roepen maar de zondaars. »** De Farizeeën besteden niet de minste aandacht aan de deugden van de Heer of aan zijn macht om de zonden te vergeven, zoals geopenbaard door zijn mirakels, omdat zij van zichzelf geloven dat ze zonder zonde zijn. Zij hebben Hem dus niet nodig. De Farizeeën hebben Jezus niet nodig. Zij hebben geen Verlossing nodig.

Wanneer Jezus optrekt naar Jeruzalem weet Hij dat Hij de strijd zal moeten aanbinden met deze schijnheilige Farizeeën die als vijanden tegen Hem paraat staan. En inderdaad neemt de twist in de heilige stad een tragische wending. De toon wordt scherper naarmate de haat van de Farizeeën toeneemt en zij hun boosaardigheid op de spits drijven. Zij gaan zelfs zo ver dat zij de Heer beschuldigen van duivelse praktijken : **« Toen werd tot Hem een bezetene gebracht die blind en stom was. Hij genas hem, zodat de stomme sprak en zag. Heel de menigte was verbaasd en zei : Zou Hij niet de Zoon van David zijn ? Toen de Farizeeën dit hoorden, zeiden ze : Hij drijft slechts de duivels uit door Beëlzebub, de vorst der duivels ! »** (Mt 12, 22-24).

Jezus neemt slechts de moeite om op deze schandalige uitspraak te antwoorden omdat Hij de menigte die hen omringt tot inzicht wil brengen : **« Jezus, die hun gedachten kende, sprak tot hen : Ieder rijk dat inwendig verdeeld is, zal verwoest worden. »** Hij weet goed dat zij zodanig verhard zijn geworden dat er geen remedie meer mogelijk is, omdat zij lasteren tegen de H. Geest : **« Wie iets zegt tegen de Mensenzoon, hem zal het worden vergeven »** (Mt 12, 32). Deze uitspraak zal vlug bewaarheid worden, wanneer het volk dat "Kruisig hem !" geroepen heeft zich vijftig dagen later zal bekeren na het aanhoren van Petrus. **« Maar wie iets zegt tegen de heilige Geest, hem zal het niet vergeven worden, noch in deze wereld noch in de toekomstige. »**

Omdat er geen vergeving voor hen bestaat, begint de Heer Jezus de trotse vesting van de Farizeeën tot op de grond af te breken, om het volk te bevrijden van het gezag dat zij zich ten onrechte hebben aangemeten : **« Op de zetel van Mozes zitten de schriftgeleerden en Farizeeën. Onderhoudt en doet dus alles wat ze u zeggen ; maar handelt niet naar hun werken. Want ze zeggen het wel, maar ze doen het niet. Ze binden zware en ondragelijke lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen ; maar zelf willen ze die met hun vinger niet aanraken. Al hun werken verrichten ze om door de mensen opgemerkt te worden »** (Mt 23, 2-5).

Het portret dat Jezus van de Farizeeën schildert, is geen karikatuur. Het is de vreselijke ziel van deze personages die Hij blootlegt, met de bedoeling dat het voor niemand nog ooit mogelijk zal zijn zo zelfingenomen, leugenachtig, schijnheilig en op geld belust te zijn en dan nog te beweren een vriend van God te zijn: « **Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars! Slangen, adderengebroed! Hoe zult gij de helse verdoemenis ontkomen?** »

Zij zullen het Hem niet vergeven, en ze zullen niet aarzelen zich te verbinden met hun ergste vijanden om Jezus ter dood te brengen.

DE SADDUCEEËN, GODSMOORDENAARS

De Farizeeën afficheerden een godsdienst die zij ten dienste stelden van hun ijdelheid en hun hebzucht. De Sadduceeën daarentegen waren zonder meer goddeloos.

Zij waren priesters van de Tempel omdat het priesterschap de mogelijkheid bood tot gemakkelijke inkomsten en eerbewijzen. Jezus heeft nauwelijks de weg van deze corrupte kaste gekruist, tenzij op het einde van zijn leven, en dat is de reden waarom zij weinig voorkomen in het Evangelie.

Maar kan men zeggen dat het ongeloof en de louter op het aardse gerichte genotzucht van de Sadduceeën minder schuldig waren dan de perversiteit en de schijnheiligheid van de Farizeeën? Wat vaststaat is dat beide groepen in alles elkaars tegenpool waren, maar dat ze zich niettemin verbonden hebben tegen Christus om zijn stem te verstikken en Hem ter dood te veroordelen.

Annas en Kaïfas zijn de zinnebeeldige vertegenwoordigers van deze priesterkaste. Ze hielden zich op afstand. Ze zonden schriftgeleerden om Jezus te bespioneren en valstrikken voor Hem te spannen. Elke keer werden ze echter verslagen. Van verre zochten ze uit hoe ze Jezus ter dood konden brengen, want ze wisten dat hun macht ten einde zou lopen op de dag dat het gezag van Christus zou erkend worden. Ze hadden alle invloed en alle inkomsten die verbonden waren met het priesterschap in handen, en wilden het daarom niet lossen. Wat een verschrikkelijke mensen!

Hoe is het te begrijpen dat een hogepriester van Jeruzalem, verlicht door God – en daarom profeterend dat Christus moet sterven voor het heil van heel het volk (Jo 11, 49-51) – zelf de moordenaar van Christus wordt? Ziehier het antwoord: « **Nu zoekt gij mij te doden: een mens die u de waarheid gezegd heeft, welke Hij van God heeft gehoord. Zoiets deed Abraham niet. Gij doet de werken van uw vader!** » (Jo 8, 40-41). Over wie spreekt Hij? Over Kaïn? Of over een andere, nog slechtere voorouder? De omstanders houden hun adem in, en het antwoord komt, vlijmscherp: « **Gij hebt de duivel tot vader, en de zin van uw vader verkiest gij te doen! Hij was een moordenaar van den beginne** » (Jo 8, 44). Toen « **grepen ze stenen om Hem te stenigen. Maar Jezus trok zich terug en verliet de Tempel** » (Jo 8, 59).

Niet alleen beschuldigt Jezus hen ervan Hem te willen doen sterven, maar Hij schrijft hun misdaad

in een toekomst in die Hij kent en die geen einde zal hebben: « **Wanneer gij de Mensenzoon omhoog zult hebben geheven, dan zult gij inzien dat IK BEN...** » (Jo 8, 28). Hij had het hen al voorzegd, na de kooplieden uit de Tempel verdreven te hebben: « **Breekt deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem opbouwen.** » Maar « **Hij sprak over de tempel van zijn lichaam** » (Jo 2, 21).

De parabels vertolken in heldere en genadeloze allegorieën dezelfde waarheid: de Joden maken zich schuldig op het moment waarop de heidenen het Koninkrijk binnengaan. Zo is er de oudste zoon die in opstand komt tegen zijn vader wanneer de jongste, de verloren zoon, berouwvol naar huis terugkeert. Jeruzalem is de onvruchtbare vijgenboom, die door de vervloeking van Jezus « **terstond verdorde** » (Mt 21, 19)! De Joden zijn de gasten die uitgenodigd worden op de bruiloft van de Zoon maar weigeren er naartoe te gaan; de kreupelen, de blinden en de bedelaars zullen hen vervangen, onder die ene en mysterieuze voorwaarde dat zij het bruiloftskleed aantrekken van de bekering, het doopsel, het geloof, de naastenliefde.

De parabel van de moordzuchtige wijngaardeniers vat heel de gewijde geschiedenis samen: « **Een man plantte een wijngaard, omringde hem met een muur, groef er een wijnpers in en bouwde er een toren op...** » (Mc 12, 1). De allegorie is doorzichtig. De Joden kennen Isaïas: « **Mijn vriend had een wijngaard op een vruchtbare helling. Hij spitte hem om en raapte er de stenen uit weg. Hij beplante hem met edelwingerd, bouwde er een wachttoren in en kapte perskuipen uit. [...] Welnu, de wijngaard van Jahweh Sabaot is Israëls huis, de mannen van Juda zijn bevoorrechte planten** » (Is 5, 1-7).

« **Daarna verpachtte hij hem aan wijngaardeniers en vertrok naar het buitenland. Op de vastgestelde tijd zond hij een knecht naar de wijngaardeniers, om van hen zijn deel der vruchten van de wijngaard in ontvangst te nemen. Maar ze grepen en sloegen hem, en zonden hem met lege handen heen. Weer stuurde hij hun een andere knecht; die sloegen ze op het hoofd en beledigden hem. Nog eens stuurde hij een andere; en hem doodden ze. Zo nog verschillende anderen; de één sloegen ze, de ander doodden ze** » (Mc 12, 1-5).

Heel zijn geschiedenis lang heeft het joodse volk niet opgehouden in opstand te komen tegen de afgezanten van God. Maar hier is dan de openbaring van Gods Hart:

« **Nu had hij enkel nog zijn geliefde zoon. Ten laatste zond hij ook deze tot hen, en sprak: Voor mijn zoon zullen ze wel ontzag hebben. Maar die wijngaardeniers zeiden tot elkander: Dat is de erfgenaam. Komt, laat ons hem doden, dan zullen wij de erfenis krijgen. Ze grepen hem vast, doodden hem en wierpen hem buiten de wijngaard** » (Mc 2, 6-8).

Vanaf het begin voelden Farizeeën en Sadduceeën zich geveiseerd. Zij worden klaar en duidelijk ontmaskerd op het moment waarop zij complotteren om Jezus te doden. Zij zullen het Hem niet vergeven...

broeder Bruno van Jezus

VATICANUM III VOORBEREIDEN HET CONCILIE EN HET JODENDOM

DE conciliaire Verklaring *NOSTRA AETATE* handelt over « *De houding van de Kerk ten opzichte van de niet-christelijke godsdiensten* ». Het gaat om een erg korte tekst, één van de kortste van alle documenten die door Vaticanum II gepubliceerd werden [in de uitgave van de *Constituties en decreten van het Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie* door het Katholiek Archief, Amersfoort 1967, neemt de Verklaring slechts 4½ bladzijden in beslag – *nvdv*].

Nummer 61 van de Franse reeks *Unam Sanctam* (Parijs, Éditions du Cerf, 1966) is volledig gewijd aan de Verklaring en is van kapitaal belang. Toen de tekst gestemd was en afgekondigd op 28 oktober 1965 konden de initiatiefnemers van het hele project hun vreugde niet meer op en lieten ze in *Unam Sanctam* in hun kaarten kijken.

EEN JOODS COMLOT

Eerst en vooral steken de initiatiefnemers niet meer weg wie in heel deze zaak in feite aan de touwtjes getrokken heeft. In de inleiding van US 61 schrijft pater Henry: « *De Verklaring over de houding van de Kerk ten opzichte van de niet-christelijke godsdiensten situeert zich nu in het hart van het Concilie. Zij symboliseert "Vaticanum II". Niets was nochtans minder voorzien... Het zijn dus de gebeurtenissen – de meesters waardoor God ons onderricht en gidst – die het schema en nadien de Verklaring beheersten. Welke gebeurtenissen? Op 18 januari 1960 vroeg de Joodse Wereldorganisatie een audiëntie aan Paus Joannes XXIII... Deze ontmoeting vormde het begin van een reeks ontvangsten: de United Jewish Appeal op 17 oktober, professor Jules Isaac, en anderen. Daarop besloot de paus tot de voorbereiding van een Decreet over de Joden.* »

Eigenaardige "gebeurtenissen", vreemde "meesters waardoor God ons onderricht en gidst"!

Van zijn kant onderstreepte kardinaal König, de aartsbisschop van Wenen, dat « *vanaf het begin* » de voornaamste interesse uitging naar de uitwerking van een « *Decretum de Judaeis* ». De andere paragrafen (over het hindoeïsme, het boeddhisme, de islam) vormden « *geen enkele moeilijkheid* ». Alleen paragraaf 4, « *De joodse godsdienst* », gaf aanleiding tot « *lange en levendige discussies* » (commentaar van de kardinaal in de Éditions du Centurion, p. 199).

Wanneer men de historische van de Verklaring door pater Georges Cottier, O.P., doorneemt (US, 37-78), wanneer men de chronologie op pp. 285-286 onderzoekt, dan dringt een vanzelfsprekendheid zich op: belangrijke Joden en machtige internationale joodse organisaties hebben onafgebroken contact gezocht met "de goede paus Joannes", en nadien met het Concilie. Ze hebben verkregen wat ze met hun inspanningen wilden bereiken dankzij kardinaal Bea – alweer hij! – die later gedecoreerd werd met de gouden medaille van de B'nai B'rith, de hoogste onderscheiding vanwege de hoogste joodse instelling...

EEN BEDROEVEND GEBREK AAN REACTIE

Vanaf het begin van zijn pontificaat droomde Joannes XXIII ervan om « *een woord van liefde tot de Joden* » te spreken (US, 39). Hij was het die de liturgische gebeden van Goede Vrijdag met betrekking tot de Joden schrapt. In oktober 1961 ontving Paus Roncalli, wiens tweede voornaam Giuseppe was, een groep

Amerikaanse Joden met volgende woorden:

« *Ik ben Jozef, uw broeder. Er bestaat zeker een groot verschil tussen hem die enkel het Oude Testament aanvaardt en hem die daar het Nieuwe aan toevoegt als opperste wet en richtlijn. Maar dit verschil maakt geenszins de broederlijkheid ongedaan*



De Klaagmuur in Jeruzalem, in feite de westelijke ondersteuningsmuur van de reusachtige esplanade waarop Herodes de Grote "zijn" Tempel liet optrekken. De Joden geloven dat de *shekina* of goddelijke Tegenwoordigheid na de verwoesting van de Tempel is overgegaan van het Heilige der Heiligen op de Muur, die zij daarom vereren. Wij christenen weten echter dat God de Tempel voorgoed verlaten heeft op het moment waarop zijn Zoon aan het kruis stierf, en dat Christus nu aanwezig is in alle tabernakels ter wereld. Onbegrijpelijk, ongehoord is het dus dat de pausen Joannes-Paulus II en Benedictus XVI de Klaagmuur vereerd hebben en net zoals de Joden een papiertje met een gebedsintentie tussen de stenen gestopt hebben!

die gegrondvest is op een gemeenschappelijke oorsprong: zijn wij niet allemaal zonen van dezelfde Vader in de hemel? Onder ons allen moet altijd de liefde schitteren, een actieve liefde» (US, 40).

Naïviteit of een doelbewuste strategie?

Kardinaal Bea stelde het schema voor op 18 september 1964, bij het begin van de derde zitting van Vaticanum II. Hij deed dat op een handige manier, door bij voorbaat alle tegenstand in een ongunstig daglicht te stellen: het zou gaan om politieke tegenstanders tegen een godsdienstig schema! Hij vervolgde met een in de Kerk nooit gehoorde lofbetuiging aan het adres van het jodendom, waarvoor de christenen waardering en liefde moesten opbrengen. Het Concilie had de opdracht om de ondankbaarheid en zelfs de eeuwenoude haat van de christenen jegens hun joodse «broeders» af te keuren. Zo kreeg al wie niet akkoord ging met het *semitisme* van de Bea-lobby al snel het etiket opgekleefd van antisemiet en aanhanger van de verbrandingsovens van Hitler!

Voordien al had Paus Paulus VI bijgedragen tot de triomf van de joodse lobby door tijdens zijn bedevaart naar het Heilig Land (4-6 januari 1964) zijn vrede te schenken aan de Israëlische regering: *Shalom! Shalom!* Zijn encycliek *ECCLESIAM SUAM* (6 augustus 1964) bevatte een warme aanbeveling om «een dialoog aan te gaan met de zonen van het joodse volk, die onze liefde en eerbied waardig zijn» en «die de ene en opperste God vereren zoals wij» (par. 67). Tenslotte had hij op 12 september, kort voor het begin van de derde zitting van het Concilie, het Secretariaat voor de niet-christelijke godsdiensten opgericht, dat hij aankondigde als «iets dat duidelijk een Pinksterbetekenis heeft» (US, 53).

Bea hield opnieuw een pleidooi voor «zijn» schema op 25 september. De 28^{ste} en de 29^{ste} lieten de tegenstanders hun eenzame stem horen: kardinaal Tappouni, in naam van de Oosterse Kerken, en kardinaal Ruffini, die protesteerde met heel zijn kennis van de onafgebroken Traditie van de Kerk. Maar Lercaro, Heenan, Cushing en de overgrote meerderheid van de Amerikanen waren voorstander van de Verklaring. Ook de Paus verzekerde Bea ervan dat «de tekst over de Joden niet zou gekortwiekt worden of inhoudelijk minder sterk gemaakt» (US, 62).

Op 20 november werd een eerste keer gestemd; men telde 99 neestemmen, 242 jastemmen-met-voorbehoud en 1651 onvoorwaardelijke jastemmen.

Tussen de derde en de vierde zitting van het Concilie publiceerde Mgr. Carli, de moedige bisschop van Segni, een doorslaggevende studie over de joodse kwestie met betrekking tot de leerstellige traditie van de Kerk. Maar zijn inspanning kon het tij niet keren (US, 71).

Op 15 oktober 1965 werd de herwerkte tekst in zijn geheel goedgekeurd met 1763 keer ja tegen 250 keer neen. Op 28 oktober werd de Verklaring afgekondigd. De aanwezigheid van Paulus VI die dag deed de oppositie slinken tot nog slechts 88 tegenstanders! In zijn toespraak had de Paus het over

«hen die door eenzelfde afstamming in Abraham met ons verenigd zijn, vooral de Joden, die zeker niet het voorwerp zijn van afkeuring en wantrouwen maar van respect, liefde en hoop» (US, 78).

Door opnieuw aan te knopen met de Joden, die uitgeroepen werden tot onze broeders in Abraham, verloochende het Concilie het Kruis van Christus en zijn Evangelie. Basta! De joods-christelijke verzoening moest hoe dan ook doorgedrukt worden en was wel een verloochening waard...

DE DRIE GEZICHTEN VAN ISRAËL

Om de tekst te begrijpen moet men eerst en vooral oog hebben voor een kwestie van woordenschat die aan de basis ligt van belangrijke leerstellige keuzes. Het is essentieel dat men drie gezichten van Israël onderscheidt, drie realiteiten die door de Verklaring opzettelijk door elkaar gehaspeld worden:

1° Israël, volk van God van het Oude Testament, tot aan de tijd van Christus. De goddelijke zending van dit volk is de voorbereiding van de komst van de Messias, waarin het zijn voltooiing zal vinden. Dit Israël is opgevolgd door de Kerk: zij is de enige, wettige en exclusieve erfgename van de gewijde zending van Israël.

2° Het joodse volk, sinds de tijd van Christus. Dit volk is geroepen tot bekering en doopsel, zoals alle andere volkeren, maar met een bijzondere hoogdringendheid en voorkeur omdat het door zijn aloud patrimonium dichter staat bij het heil dan gelijk wie anders – terwijl het tegelijkertijd ook meer tegengesteld en rebelser is dan alle anderen door zijn recent erfgoed.

3° Het talmoeidisch jodendom, godsdienst van de Joden die het Evangelie geweigerd hebben als een ketterij, de Verlosser verworpen als een bedrieger en die de Kerk vervolgd hebben omdat zij hun heilig erfgoed voor zichzelf opgeëist heeft. Ook vandaag nog blijft het jodendom de godsdienst van het joodse ras en voedt het zijn hoogmoed.

De Kerk eert Israël in de eerste betekenis, omdat zij er de voortzetster van is, de erfgename, de mooie vrucht. Zij is in waarheid het nieuwe Israël, het Heilige Jeruzalem, het Volk van God.

De Kerk houdt van Israël in de tweede betekenis. Zij betracht er de bekering van, als die van oudste zonen die wel opstandig zijn maar nog altijd bemind.

De Kerk verdedigt zich tegen Israël in de derde betekenis. Zij beschermt haar collectieve identiteit, haar wezen en haar rechten tegen de pretenties, de ondernemingen, de haat en de vervolgingen van het talmoeidisch jodendom. Op dit vlak is de tegenstelling absoluut. Het is ja of neen, zonder dat er een compromis mogelijk is. *Ofwel* mondt de lichamelijke afstamming van Abraham uit in Christus, die haar geestelijk en universeel maakt en zo de katholieke Kerk vormt; in dat geval beroept het jodendom zich volledig onterecht op de Bijbel en is het schuldig aan vervalsing van zijn eigen geloof. *Ofwel* zet het jodendom in alle wettigheid de cultus van de Tempel van Jeruzalem verder, blijft het

DE GEESTELIJKE VADER VAN « NOSTRA AETATE »

De Frans-joodse schrijver Jules Isaac (1877-1963) was één van de initiatiefnemers van de Conferentie van Seelisberg, die doorging in 1947 en die « Tien punten voor de rechtezetting van het christelijk onderricht met betrekking tot Israël » aannam. Isaac wou inderdaad voor eens en voor altijd afrekenen met het « christelijk antisemitisme » dat volgens hem mee geleid had tot de uitroeiingskampen van de nazi's.

In zijn boek *Jésus et Israël* (1949) trok Isaac van leer tegen de Evangelisten, die hij verweet « bevooroordeeld » en « tendentieus » te zijn. Hij beschuldigde vooral de H. Mattheüs, « de meest joodse van de Evangelis-

ten », ervan aan de basis te liggen van de jodenhaat doorheen de eeuwen en eigenlijk zonder meer een doelbewuste leugenaar te zijn. « Hij verdient de palm, want hij heeft met trefzekere hand de vergiftigde pijl afgeschoten die niemand er nog kon uittrekken. »

Ook de Kerkvaders gaan volgens Jules Isaac niet vrijuit. In *Genèse de l'Antisémitisme* (1956) noemt hij de H. Joannes Chrysostomos « een lasteraar », terwijl Sint-Augustinus « al even weinig respect heeft voor de waarheid van de geschriften als voor de historische waarheid ».

Isaac werd door Joannes XXIII in privé-audiëntie ontvangen op 13 juni 1960 en drong er bij die gele-

genheid bij de Paus op aan dat de katholieke Kerk « eindelijk » komaf zou maken met haar « onderricht van het misprijzen ». Paus Roncalli deed verregaande beloften, zoals nadien bij herhaling bleek uit wat hij tegenover kardinalen verklaarde.

Het is wellicht niet overdreven te stellen dat Isaac zowat de geestelijke vader is van de Verklaring *Nostra Aetate*. Zoals de aartsbisschop van Aix ooit opmerkte : « Het is een teken des tijds dat een leek, en dan nog wel een joodse leek, aan de basis ligt van een conciliedecreet » (cf. Léon de Poncins, *Judaism and the Vatican. An Attempt at Spiritual Subversion*, Londen 1967, p. 167).

trouw aan de Torah van Mozes en is het de bewaarder van het uitverkoren Ras in de verwachting van de Messias die dit ras de overheersing van de wereld moet schenken ; in dat geval hadden zijn gezagsdragers en zijn volk gelijk het Evangelie af te wijzen, Jezus ter dood te veroordelen en de Kerk te bestrijden. Het is het een of het ander !

Vaticanium II wou tegen elke prijs de Kerk verzoenen met het jodendom in de derde betekenis, door deze onmogelijke toenadering gelijk te schakelen met de oproep tot de bekering van de Joden in de tweede betekenis, een traditionele en heilige oproep, en door te hameren op de gemeenschappelijke erkenning van de erfenis van Israël in de eerste betekenis...

Zoiets was enkel mogelijk door heel de kerkelijke traditie te verwerpen. Dat was niet moeilijk in een klimaat van hervorming, vernieuwing en « alles moet anders ». Maar het Concilie, dat er prat op ging zich te herbronnen in het Evangelie, moest daartoe wel bewust de Schriften vervalsen. De Kerk is een meesteres in de leugen geworden, in de schijnbare eenstemmigheid van haar universeel Leergezag !

Deze ontrouw heeft betrekking op drie punten : het Verbond, de godsmoord en het antisemitisme.

HET VERBOND

Om deze plotse en vreemde « *dankbaarheid van de Kerk ten aanzien van het joodse volk* » (US, 238) te rechtvaardigen, herinnert *NOSTRA AETATE* aan « *de band waardoor het volk van het Nieuwe Verbond geestelijk verbonden is met de stam van Abraham.* » De Kerk van Christus heeft het Oude Testament ontvangen van het joodse volk en wij, de christenen, zijn zo in waarheid « *zonen van Abraham naar het geloof* » geworden. Goed. De continuïteit is gelegen op het geestelijke vlak. Israël is in Christus de Kerk geworden, door zijn Kruis.

Maar de breuk, die voortkwam uit de misdaad van gans het joodse volk dat zijn Messias verwor-

pen heeft, wordt door het Concilie verzacht en de consequenties ervan verdonkeremaand. *Daartoe leent Vaticanum II zich tot een spel van opzettelijk onvolledige citaten.* En vervolgens, om elke tegenstand de mond te snoeren, durft dit Concilie benadrukken dat de prediking van het Woord Gods met de grootste nauwkeurigheid dient te gebeuren : « *Laten allen ertegen waken in de catechese en in de verkondiging van het woord van God ook maar iets te leren wat niet met de evangelische waarheid en met de geest van Christus overeenstemt.* » Onvoorstelbaar : deze aanbeveling is bedoeld om heel de Kerk ertoe te dwingen de conciliaire vervalsing te aanvaarden als de exacte geopenbaarde waarheid, en omgekeerd om de waarheid die maar al te duidelijk vervat is in de Heilige Schriften en doorheen alle tijden onderwezen werd door de kerkelijke Traditie te verbieden als een vervalsing !

We verduidelijken. Is het joodse volk in zijn huidige talmoedisch jodendom nog altijd het volk van het Verbond, het Volk Gods ? Ja of neen ? Sint-Paulus antwoordt : NEEN, maar het blijft bemind door God. Het Concilie schrapt het « neen » en het « maar », citeert de rest en besluit : JA, volgens Sint-Paulus blijft dit volk bemind door God en blijft het dus Volk van God. Israël in de derde betekenis is onze broeder.

De tekst haalt de Romeinenbrief aan en « citeert » twee fragmenten... maar laat daarbij alles weg wat niet binnen de nieuwe conciliaire theorie past ! Hieronder geven we de volledige tekst, met tussen rechte haken de opzettelijk gecensureerde onderdelen :

Romeinen 9, 3-5 : « *[Zelf zou ik van Christus gescheiden willen zijn ter wille van mijn broeders, mijn stamverwanten naar het vlees,] zij die toch Israëlieten zijn, aan wie het kinschap, de heerlijkheid en het Verbond, de Wet, de eredienst en de Beloften toebehoren. Tot hen behoren de Vaders en van hen stamt Christus af naar het vlees[, Hij die God is, boven alles gezegend in eeuwigheid. Amen !]* »

Om de Joden niet voor het hoofd te stoten heeft de Verklaring de laatste woorden weggelaten, waar- van alle exegeten erkennen dat ze van kapitaal belang zijn omdat ze plechtig de goddelijkheid van Christus verkondigen en Hem op die manier onttrekken aan gelijk welk ras. In plaats daarvan schrijft *NOSTRA AETATE* enkel: « *de Zoon van de Maagd Maria* », wat de goddelijkheid van Jezus niet onderstreept en hem volkomen deel doet uitmaken van het joodse ras.

Romeinen 11, 28-29: « *[Zeker, met betrekking tot het Evangelie zijn ze vijanden om uwentwil (de heidenen); maar] met betrekking tot de uitverkiezing zijn zij de welbeminden omwille van de Vaderen. Want nooit heeft God berouw over genadegaven en roeping.* » De weglating spreekt hier boekdelen!

In Rom 11, 17-24, maakt Sint-Paulus duidelijk dat de takken van de tamme olijfboom – de Joden – zijn weggekapt « *om hun ongelooft* » en dat de heidenen als een wilde olijf in hun plaats zijn geënt. Hij voorspelt ook dat « *die anderen weer zullen worden geënt wanneer ze niet volharden in hun ongelooft* ». Vaticanum II verdraait de waarheid en de geschiedenis door te schrijven: « *De Kerk... wordt gevoed vanuit de wortel van de goede olijfboom, waarop de wilde olijftakken, de heidenen, zijn geënt.* » Alsof wij met het huidige Israël (derde betekenis) een gemeenschappelijke stam zouden delen waaruit Joden en christenen gelijkelijk voedsel putten!

Het Concilie wil absoluut benadrukken dat er een groot « *gemeenschappelijk geestelijk erfgoed van christenen en Joden* » bestaat. Maar de Heilige Schriften verklaren op honderden plaatsen dat dit erfgoed precies ontruikt is aan Israël naar het vlees om gegeven te worden aan de Kerk, die het enige en unieke Israël geworden is en de draagster van het goddelijk Verbond. « *Deze heilige kerkvergadering wil de wederzijdse kennis en waardering van beiden, welke vooral verkregen worden door bijbelse en theologische studies en door broederlijke gesprekken, ondersteunen en aanbevelen.* » De fameuze dialoog... Een beetje zoals wanneer een priester twee vrouwen die dezelfde man beminnen, de een als wettige echtgenote en de ander als maîtresse, zou aansporen elkaar te omhelzen en met mekaar in vrede te leven!

Gaat Vaticanum II er prat op de trouwe vertolker van Sint-Paulus te zijn? Dat het dan de tekst van 1 Thessalonicenzen 2, 14-16 durft citeren: « *De Joden, die de Heer Jezus en de profeten hebben gedood, en ook ons hebben vervolgd: zij zijn God niet welgevallig, en alle mensen vijandig. Ze verhinderen ons tot de heidenen te spreken om hen te redden. Zo maken ze in ieder opzicht de maat hunner zonden vol. Dan komt de Toorn over hen ten einde toe.* »

Er zijn geen twee zuster-godsdiensten. Er is enkel een ware en een valse godsdienst, er is enkel het Gezegende en het Vervloekte: « *Jacob heb ik bemind, maar Ezaü heb ik gehaat* » (Rom 9, 13). Wanneer God toch nog doorgaat met zijn eertijds uitverkoren volk lief te hebben, in de afkeer voor de antichristelijke godsdienst ervan, dan is dat om het aan te sporen zich te bekeren.

DE GODSMOORD

Het vervelende kiezelsteentje in heel dit mooie systeem is het Kruis. Hinderlijk, lastig Kruis van Christus! Vaticanum II heeft erg zijn best gedaan om het aan de kant te laten en uit zijn blikveld te verwijderen. Maar in heel deze kwestie kan men er niet náást kijken. Als de Joden werkelijk hun God en Redder veroordeeld en doen sterven hebben – terwijl ze juist gekozen, voorbereid en geïnspireerd waren om Hem te onthalen – dan bestaat er voor hen geen vrede zonder dat zij vergiffenis vragen en zich bekeren. Zij werden geschapen en in de wereld gebracht om getuigenis af te leggen van hun Messias Jezus, maar in plaats daarvan hebben zij Hem verworpen, aan het kruishout geslagen en tot op vandaag veracht zonder enige blijk van berouw. Wat kan men hen anders zeggen dan de woorden van Jeremias: « *Jerusalem, Jeruzalem, convertere ad Dominum Deum tuum... Jeruzalem, Jeruzalem, keer terug naar de Heer uw God!* »

Het Concilie wou daarentegen absoluut de onschuld van het jodendom bewijzen. De versie van *NOSTRA AETATE* uit 1964 verbood te zeggen dat de Joden « *schuldig aan godsmoord* » waren. In de definitieve tekst werden deze woorden weggelaten. De joodse lobby had kritiek op de term “godsmoord” zelf, en werd daarin helaas bijgetreden door iemand als kardinaal Ruffini, die stelde « *dat men God onmogelijk kan doden* » (tussenkomsst op 28 september 1964). Pater Cottier is in *Unam Sanctam* nr. 61 orthodoxer wanneer hij schrijft: « *De uitdrukking is volkomen correct: diegene die gedood wordt in zijn menselijke natuur is immers een goddelijke persoon* » (US, 257). Vanzelfsprekend! Als Maria de « *Moeder van God* » is, dan zijn zij die de dood gewild hebben van Jezus die God is in waarheid schuldig aan godsmoord.

Is er werkelijk godsmoord gepleegd? Dan zijn het niet de Joden! Het Concilie pleit hen vrij van deze beschuldiging in drie stappen: slechts enkelen van hen waren bij de affaire betrokken; zij deden het niet met opzet en evenmin zeer bewust; het zijn « *trouwens* » de zonden van ons allemaal die de dood van Christus veroorzaakt hebben en niet de Joden.

Om deze visie door te drukken moet de Concilieverklaring opnieuw de tekst van het Evangelie verdraaien:

« *Hoewel de gezagsdragers van de Joden met hun aanhangers de dood van Christus hebben door-gedreven...* » De uitdrukking is zwak, en met opzet. Pater Cottier zelf geeft dit toe: « *De Joden zijn verantwoordelijk in die zin dat ze de dood van Jezus gewild en met geweld afgedwongen hebben. Dat is een objectief feit waarvan wij de historische waarheid staande houden* » (US, 258).

« *... kan toch datgene wat tijdens zijn lijden werd bedreven noch alle toen levende Joden zonder onderscheid noch de Joden van onze tijd worden aangerekend.* » Door dit te zeggen verwerpt het Concilie heel het formele onderricht van het Evangelie van Sint-Jan en van de Handelingen der Apostelen. De Heilige Schrift getuigt maar al te duidelijk van de verharding van heel dat Volk, dat solidair geble-

ven is met de gezagsdragers die Jezus veroordeelden en met de massa die zijn dood toejuichte. In plaats van berouw te hebben, onderschreven alle Joden van die tijd, onderschrijven alle Joden van alle tijden dit verdict, in de mate van hun kennis ervan, met uitzondering van de bekeerlingen.

« *Alhoewel de Kerk het nieuwe volk van God is...* » Het is vreemd dat deze bevestiging in de vorm van een concessieve bijzin geformuleerd wordt – alsof de schrijvers ervan er beschaamd voor zijn. De Kerk *is* het nieuwe volk van God, en dat betekent dat er een onverzoenlijke oorlog woedt tussen het jodendom en de Kerk. Want deze aanspraak, die voor ons essentieel is, zal **nooit** door hen aanvaard worden, zolang ze niet met ons opnieuw één Volk zijn geworden.

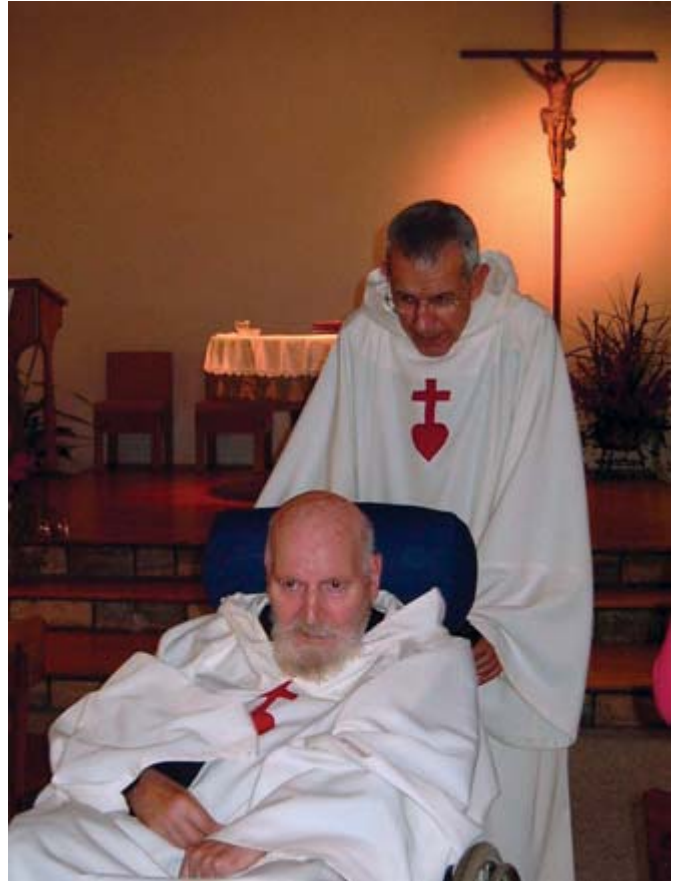
« *... mogen de Joden toch niet als door God verworpen noch als vervloekt worden voorgesteld, alsof dit uit de H. Schrift zou volgen.* » De Kerk heeft er altijd aan herinnerd dat niemand hier op aarde vervloekt of verworpen is; iedereen is geroepen om zich te bekeren en de Kerk binnen te gaan door het doopsel. Maar wat het Concilie wil suggereren en wil doen geloven als de juiste interpretatie van de Schriften is iets helemaal anders: dat het officiële en collectieve jodendom, de joodse Natie, de Synagoog, zijn God en Messias heeft kunnen ter dood veroordelen en doorheen de eeuwen in deze trouweloosheid heeft kunnen volharden *zonder schuldig te zijn aan godsmoord*.

In het artikel « *De historiek van de Verklaring* » in *Unam Sanctam* nr. 61 gaat pater Cottier zelfs zo ver dat hij de joodse gezagsdragers niet alleen verontschuldigt maar zelfs rechtvaardigt: zij hebben Jezus uit de weg geruimd uit godsdienstige gehoorzaamheid aan hun « *authentiek* » [sic] jodendom. De leden van het Sanhedrin hebben hun plicht gedaan, alleen maar hun plicht, heel hun plicht, om de rechtgelovigheid van de mozaïsche Wet te redden; want wat Jezus over zichzelf zei, was voor hen onvoorstelbaar en vereiste een extreem strenge straf. Deze redenering maakt van Christus een ketter die terecht ter dood werd veroordeeld volgens de Wet: « *In de mate waarin het jodendom trouw blijft aan zichzelf en zich niet wil openstellen voor een hogere oproep van God, kan het Jezus alleen maar verwerpen – vroeger zowel als vandaag. Het ideaal van Jezus is onaanvaardbaar voor het authentieke jodendom... Dat is het diepe onbegrip dat nog altijd levendig is en dat aan de basis lag van de strijd waarin Jezus is bezweken* » [sic!] » (US, 260).

Kortom, het is allemaal een misverstand tussen de Joden die trouw waren aan hun godsdienst en de Nieuwlichter Jezus, die zich slecht heeft doen begrijpen en die zich in zware tegenspraak met de goddelijke Wet heeft begeven. Daarom heeft Hij de dood verdiend en kan het niet anders dan dat zijn Kerk door « *het authentieke jodendom* » altijd beschouwd wordt als een onrechtmatige overweldiger!

HET ANTISEMITISME

De Joden worden dus niet meer veroordeeld. Blijft enkel over de christenen te veroordelen omdat ze te lang de Joden veroordeeld hebben! *NOSTRA AETATE*:



Zijn hele leven lang heeft abbé Georges de Nantes (1924-2010) gehamerd op het feit dat het de teksten zélf van het Tweede Vaticaans Concilie zijn die het vergif bevatten waarvan de Kerk ziek geworden is en vóór onze ogen wegkwijnt. Zolang Zij deze teksten niet radicaal afwijst, is geen herstel mogelijk.

« *De Kerk, die alle vervolgingen tegen wie ook verwerpt, betreurt bovendien de haat, de vervolgingen en de uitingen van antisemitisme die, wanneer en door wie ook, tegen de Joden zijn gericht.* »

Het Concilie doet aan *semitisme*, het neemt stelling ten gunste van het etnisch, politiek en religieus racisme van het jodendom. Wat hebben wij daarop te zeggen?

Ten eerste: het staat historisch vast dat het antisemitisme het gevolg en niet de oorzaak is van het joods racisme. Pater Cottier erkent dat en geeft er het bewijs van (pp. 265-272). Het antisemitisme dateert niet van Christus, het is een universeel en constant feit dat voortvloeit « *uit de neiging, eigen aan het jodendom, om zichzelf van de anderen af te scheiden; deze "autosegregatie" is de voorwaarde zelf voor zijn overleving* » (p. 266). Het joods racisme vóór Christus was van godsdienstige aard en dus gewettigd; de antisemitische vervolgingen maakten toen martelaren (de Maccabeeën). Maar het latere racisme, uit de tijd na Christus, heeft geen enkele religieuze wettigheid meer en is een bedreiging voor de vrede in de wereld...

Ten tweede: theologisch en historisch is het niet de Kerk die de Joden vervolgt maar het jodendom dat de christenen vervolgt. Ook op dit punt is pater Cottier volstrekt loyaal: « *Het jodendom sloot zich af voor de christelijke prediking en beschouwde het*

ontluikend christendom als een ketterse sekte. Het heeft het christendom overeenkomstig behandeld, door het krachtdadig te bestrijden » (p. 267). Die strijd ging ook in de moderne tijden door, zoals kardinaal Ruffini terecht op het Concilie opmerkte : « De Kerk heeft niet tot vandaag gewacht om te bewijzen dat haar liefde zich ook tot de Joden uitstrekte. Maar het zijn eerder de Joden die moeten aangespoord worden om de christenen, en in het bijzonder de katholieken, niet te haten. De vrijmetselarij, door de Kerk veroordeeld om haar dwalingen en de strijd die zij altijd tegen de godsdienst gevoerd heeft, wordt in hoge mate gesteund door de Joden » (28 september 1964).

Maar het Concilie wou niet weten van deze eeuwenoude **joodse agressie** en heeft ervoor gekozen de aanklager te worden van de **christelijke repressie**, die gelijkgesteld werd met het nazisme en op die manier hatelijk gemaakt werd voor de hele wereld.

Het is M. Simon die gelijk heeft wanneer hij opmerkt : « Voor de Kerk van alle tijden wordt een jood gedefinieerd door zijn godsdienst. Als hij zich bekeert, houdt hij op een jood te zijn, en het uiteindelijke doel is precies de bekering van Israël. Het kerkelijk antisemitisme is bij manier van spreken voorlopig en voorwaardelijk » (cf. US, 272). Zeer juist. **Als de Kerk de Joden de toegang tot het H. Doopsel zou verboden hebben, dan zou zij blij gegeven hebben van een niet te verontschuldigen antisemitisme en een hatelijk racisme.** Zo'n verbod zou volstaan hebben om haar "katholicisme" in diskrediet te brengen. Maar de Kerk heeft zoiets nooit uitgevaardigd of gepratikeerd, zij heeft integendeel het bewijs geleverd van de grootst mogelijke naastenliefde door de godsmoordenaars vergiffenis te schenken en haar deuren open te zetten voor de vijanden en moordenaars van haar Stichter. Eigenlijk volstaat dit om Vaticanum II vol afkeer te verwerpen, een Concilie dat de naastenliefde van de Kerk (van vroeger !) niet wil kennen en haar er integendeel van lijkt te beschuldigen, samen met haar ergste criticiasters, meegewerkt te hebben aan de verbrandingsovens van de nazi's !

BESLUIT

De Verklaring *NOSTRA AETATE* is in volledige tegenspraak met de traditionele leer van de Kerk. Het nagenoeg volledige Leergezag heeft met dit document op plechtige wijze afstand gedaan van de aanspraak van de Kerk dat zij alleen de redding van de zielen betekent, de toekomst van de mensheid, het nieuwe menselijk ras. Met betrekking tot het jodendom houdt de Verklaring een dodelijke aarzeling in

over het feit dat de Kerk op wettige wijze afstamt van Abraham en recht heeft op de erfenis van Israël.

Het Concilie heeft de katholieke leer alleen maar kunnen tegenspreken door zich te verlagen tot een schaamteloze vervalsing van de Heilige Schriften – die men nochtans ging "terugvinden" en "herstellen in hun verloren zuiverheid" ! Ik kan vandaag alleen maar katholiek priester blijven door me solidair te verklaren met de 99 concilievaders van Vaticanum II die *NOSTRA AETATE* verwierpen. En als de Kerk nog onfeilbaar en katholiek is dan is dat omdat de Paus en het Concilie hun onzekerheid, hun scepsis en hun bedrog toegegeven hebben door die 99 moedigen niet te durven afkeuren. Maar die 99 Vaders keurden hèn af omdat ze geen begrip meer hadden van wat hun Leergezag betekende en het zomaar te grabbel gooiden !

VATICANUM III :

EEN OPROEP TOT DE KINDEREN VAN ISRAËL

Het Derde Vaticaans Concilie zal rekening houden met de profetische verwittigingen van Sint-Paulus. De Kerk haast zich om de heidenen te bekeren, en maakt daarbij gebruik van de immense superioriteit van de christenheid op het "barbarendom". Maar zij is ervan verwittigd dat er een tijd zal komen dat, op het moment waarop het Evangelie aan heel de aarde gepredikt is, « de naastenliefde van velen zal bekoe-len ». Dan breekt de grote geloofsafval van de christenen aan. De naties die voortkomen uit het heidendom zullen zich massaal afkeren van de Kerk door een soort ziekte van het geloof, die ongeneeslijk en besmettelijk is. Die tijden lijken vlakbij...

De Kerk weet dat ze dan zal gered worden, *niet* door het jodendom, verre van ! En *niet* door het moderne Israël, de politieke en materialistische staat die zichzelf geconstrueerd heeft in Palestina, neen ! Maar door **de miraculeuze toestroom van Joden die bekeerd zijn tot Christus**, in grote aantallen die in staat zijn om een nieuw en krachtig bloed te injecteren in een stervende christenheid. Daarom zal Vaticanum III met profetische kracht een « **OPROEP TOT DE KINDEREN VAN ISRAËL** » publiceren. Deze tekst, die van veel meer broederlijkheid zal getuigen dan het « *Decretum de Judaeis* » van kardinaal Bea, zal hen oproepen om Christus te erkennen, de waarachtige en unieke Zoon van Abraham, de Messias van Israël en de Hoop van de volkeren. Vaticanum III zal misschien plaatsvinden op het keerpunt van de tijden en de laatste dageraad aankondigen : de terugkeer van de Joden, voorspel tot het grote Rijk van Christus, vóór het einde van de tijden.

abbé Georges de Nantes & broeder Bruno van Jezus

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXI^e siècle.*

Stichter : Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : E. Govaerts, Postbus 14, B-2650 Edegem.

Abonnement : € 10. Steunabonnement : vanaf € 15. Buitenland : € 12.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE 47000330205780. BIC : BPOTBEB1.

Internet : www.crc-resurrection.org – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com